

HOMILIE DRIËENDERTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR B ZA 17 / ZO 18 NOVEMBER 2018

Waar een begin is, daar komt ook eens een eind in zicht. Dat is wat mensen steeds heeft bezig gehouden. Over het begin van de schepping hebben mensen diep nagedacht als het resultaat van de verwondering om de dingen die ze om zich heen konden waarnemen. Overweldigd door de schoonheid der natuur en de innerlijke samenhang en harmonie hebben ze het scheppingsverhaal geschreven als lofzang op de Schepper en het vervolgens aan het begin van de bijbel geplaatst. Verwondering over de schepping deed vanzelf de vraag ontstaan: "Hoe is de wereld tot stand gekomen?" In een stappenplan van zes dagen bracht God, in het visioen van de gewijde schrijver, de wereld tot stand. Hij veranderde de chaos en wanorde en scheidde de hemel van de aarde. Hij schiep de dieren en tenslotte de mens. En telkens na elke werkdag van God vernemen wij: "En God zag, dat het goed was." En tenslotte eindigt het scheppingsverhaal met ons te vertellen, dat God op de 7^e dag rustte. Ook de arbeidende mens verdient het dat hij rust mag nemen.

Dit scheppingsverhaal is eigenlijk een lofzang van bewondering. Maar zoals er nagedacht is over hoe God in den beginne orde schiep in de heersende wanorde, zo is er natuurlijk ook nagedacht over het einde van de schepping. Het einde is eigenlijk de terugkeer naar de wanorde van vóór de schepping. **Want: dan, zo lezen we vandaag in het evangelie, zal de zon verduisteren en de maan zal geen licht meer geven; de sterren zullen van de hemel vallen en de hemelse heerscharen zullen in verwarring geraken.** De orde van de schepping keert terug naar de wanorde zoals bij het begin.

Maar als de schepping op deze wijze ten einde loopt, stelt zich ook de vraag: "Is alles dan voor niets en zinloos geweest?" Staat aan het einde van de schepping enkel de dood en de ondergang en is er dan aan het einde weer niets? Of: Is er iets dan blijft? Wat blijft er dan, als alles vergaat? Wat blijft er, als de zon uitdooft en de maan niet meer schijnt, als de sterren van de hemel vallen? Wat blijft er na het doodsbericht? Wat blijft na al deze voortekenen van de wereldondergang? Wat moeten wij met dit doemscenario van deze evangelielezing? Wat betekent dat alles?

Het is een heel menselijke vraag: "Waartoe het leven?" We worden allen met de eindigheid van het menselijke leven geconfronteerd. Is het leven slechts de weg van niets naar weer niets? Voor heel wat mensen van deze tijd is dat zo. Daarom maar een leven van zoveel mogelijk genot en vertier. Onze cultuur wordt vaak omschreven als hedonisme, als een genotscultuur. Volgens dit denken moet je op de eerste plaats steeds aan jezelf denken. Je hoeft niets voor een ander. Als je iets voor een ander over hebt, dan doe je jezelf tekort. Ieder zorg voor zichzelf. Naastenliefde is dan een vreemd woord. Maar: Wat is dan de betekenis van het leven?

Er is bovendien een gelovig antwoord op deze levensvragen: "Als mensen zijn wij uit liefde geschapen door Gods scheppend Woord. Ook zijn we uit de liefde van onze ouders geboren. Daarom weten we, dat we niet voor niets zijn geschapen. Jezus reageert met de hem zo bekende beeldspraak. Jezus gebruikt een beeld dat in de lente thuis hoort: **"Trekt uit de vergelijking met de vijgenboom deze les: Wanneer zijn twijgen al zacht worden en beginnen uit te botten, weet ge dat de zomer in aantocht is."** Jezus past dit beeld van de lente toe op het einde der tijden en op zijn terugkeer, die als een eeuwige zomer alles met licht zal bestralen en alle mist, triestigheid en kilte verdrijft. Wat een einde leek, is in werkelijkheid een nieuw begin.

De oude schepping met haar gebrokenheid van aftakeling en dood beleeft haar laatste stuiptrekkingen, maar in Jezus staat het nieuwe leven te dringen. In de nieuwe schepping zal de gebrokenheid voorbij zijn. Alle tranen zijn afgewist en er zal geen dood meer zijn, geen rouw en pijn. Het is als bij

barensweeën, die de geboorte van een nieuw kindje aankondigen. Als het kindje eenmaal geboren is, is alle pijn snel vergeten.

Wie in dit vertrouwen leeft, is nooit moedeloos. Hij stelt ook geen vragen naar tijd en plaats van het einde van het eigen bestaan. De hemelse Vader weet het wel. Maar sinds Jezus uit de dood is opgestaan, kan het niet meer donker worden. Een nieuwe tijd laat zich al ervaren. Wij zijn niet op weg naar het niets. Daarom slaan wij christenen onze aardse levenstent niet te vast in de grond. Wij hebben ons hart niet verpand aan wat voorbij gaat. Wij zullen opgenomen worden in Gods woning. Dat zal ons nieuwe vaderland zijn. Jezus heeft het gezegd. En Jezus' woord mag meer gezag hebben dan al onze twijfels en vragen.